

•เขียนโดย Administrator•

•วันจันทร์ที่ 09 กรกฎาคม 2012 เวลา 14:38 น. • - •แก้ไขล่าสุด • วันอาทิตย์ที่ 15 กรกฎาคม 2012 เวลา 08:06 น. •

ปี พ.ศ.๒๕๐๓ ได้มีโรงเรียนสอนพันดาทางฝั่งธนบุรี จัดละครโทรทัศน์ประวัติศาสตร์ขึ้นโรงเรียนหนึ่ง มีนายทหารชาวนครพิงค์คนหนึ่งมีนามว่า "หาญยอดใจเพชร" อยู่ในรัชสมัยพระเจ้าสามฝั่งแกนเป็นนายทหารดาบเขนซึ่งมีฝีมือเป็นเยี่ยม และเหตุที่จะทำให้หาญยอดใจเพชรได้มีชื่อปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์ก็เพราะในสมัยพระเจ้าสามฝั่งแกนเกิดมีกรณีแตกแยกระหว่างพี่น้องขึ้น อันทำให้เกี่ยวเนื่องไปถึงพระเจ้าไสยลือไทยแห่งกรุงสุโขทัยจนเรื่องเล็กกลายเป็นเรื่องใหญ่ดังนี้ ครั้นนั้นเมื่อสิ้นพระเจ้าแสนเมืองมาพระราชาบิดาแล้ว ราชบุตรสองพระองค์ต่างมารดากันเองค้ที่มีนามว่า "เจ้าชายยี่กุมกาม" พระบิดาให้ไปครองเมืองเชียงรายแต่ครั้งมีประชชนมาได้ ๑๕ พรรษา ส่วนองค์น้องนั้นมีนามว่า "เจ้าชายสามฝั่งแกน" เหตุที่ได้ชื่อเช่นนี้ก็เพราะเมื่อพระราชมารดาทรงครรภ์ได้ ๓ เดือน พระราชบิดาได้พาเสด็จประพาสตามหัวเมืองต่างๆจนถึงเมืองสิบสองพันทนา ลือจนเวลาล่วงไปได้เจ็ดเดือน กลับมายังพันทนาฝั่งแกนจึงได้ประสูติพระกุมาร ณ ที่นั้น ส่วนเจ้าชายยี่กุมกามนั้น ประสูติที่เวียงกุมกามจึงได้ชื่อว่า "ยี่กุมกาม" พอพระเจ้าแสนเมืองมาถึงพิราลัย

เสนาทั้งหลายก็จัดการราชาภิเษกเจ้าชายสามฝั่งแกนขึ้นครองราชสมบัติ มีมหาอำมาตย์ผู้ใหญ่ว่าราชการแทนพระเจ้าสามฝั่งแกนยังเยาว์นักพระชั้นชายยังไม่ถึงยี่สิบปี ทั้งยังต้องเตรียมการไว้เผื่อว่าทางเจ้าชายยี่กุมกามจะยกพลมาแจ้งชิงราชสมบัติอีกด้วย และก็เป็นจริงดังคาด กองทัพเมืองเชียงรายโดยการนำของเจ้าชายยี่กุมกามผู้ครองเมือง ได้ยกมาเพื่อจะสัประยุทธ์ช่วงชิงราชสมบัติจากพระอนุชาด้วยความไม่พอใจพระทัยที่เจ้าสามฝั่งแกนได้ครองนครพิงค์สืบต่อจากพระราชบิดา แต่เมื่อทางฝ่ายนครพิงค์ได้เตรียมป้องกันไว้แล้ว ด้วยกำลังทัพซึ่งเหนือกว่า ทัพของพระเจ้ายี่กุมกามก็แตกพ่ายไปด้วยเจ้ายี่กุมกามหนีลงไปพึ่งพระยาไสยลือไทย ณ กรุงสุโขทัยทูลขอความช่วยเหลือจากเจ้ากรุงสุโขทัยสำเร็จ โดยพระเจ้าไสยลือไทยไม่ทันได้พินิจให้รอบคอบ หลงเชื่อคำบอกเล่าของเจ้าชายยี่กุมกาม กองทัพสุโขทัยโดยการนำของพระเจ้าไสยลือไทยก็ยกทัพไปโดยผ่านแม่น้ำยมขึ้นไปตีเมืองพะเยาก่อน สร้างหอเรือสูง ๑๒ วา ที่ตำบลหนองเต่าเพื่อจะเอาปืนยิงเข้าไปในตัวเมืองแต่ฝ่ายผู้รักษาเมืองพะเยาก็เตรียมสู้เต็มที่ ถึงแก้อาหองเหลืองกระเบื้องมุงหลังคาที่วัดมหาพนมาหล่อทำปืนใหญ่สี่กำหนดสามล้านตอง เช่นสรวงพลีด้วยกระป๋องเผือกตัวผู้ แล้วบรรจุกระสุนดินดำยิงไปทำลายหอเรือกันพังลงพระยาไสยลือไทยเห็นเป็นกลางร้ายก็เลยไม่คิดสู้ แต่ได้สั่งให้เจ้าชายยี่กุมกามนำทัพลัดขึ้นไปเชียงรายเพื่อพักไพร่พลพอหายอดโรยแล้วยกทัพย้อนลงมาทางเมืองฝางมุ่งตรงไปเชียงใหม่ ตั้งทัพอยู่ ณ ตำบลหนองหลวงแล้วให้คนถือหนังสือเข้าไปในเมืองเชียงใหม่มีใจความว่า เจ้ายี่กุมกามนั้นเป็นที่ควรจะได้ราชสมบัติแทนบิดาถ้าขุนนางในเชียงใหม่ขัดขืน มิให้เจ้ายี่กุมกามขึ้นครองราชสมบัติแล้ว พระเจ้าไสยลือไทยก็จกยกทัพพลโยธาเข้าตีชิงเอาเมืองนครพิงค์ให้แก่เจ้ายี่กุมกามให้จงได้ ทางฝ่ายในเมืองนครพิงค์บรรดาเสนามาตย์ข้าราชการขุนนางทั้งหลายก็พร้อมใจกันมีหนังสือตอบกลับไปยังอีกฝ่ายหนึ่งใจความว่า "เจ้ายี่กุมกามถึงหากจะเป็นที่ ก็หาบุญญาธิการมิได้เพราะฉะนั้นการที่จะรบด้วยกลังพลโยธาทั้งหลายฝ่ายก็เห็นว่าจะหมดเปลืองชีวิตของเหล่าพลโยธาเสียเปล่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใคร่ขอให้มีกระเสีงบารมีว่าใครมีบุญญาธิการยิ่งกว่า ระหว่างเจ้ายี่กุมกามกับเจ้าสามฝั่งแกน จัดให้มีการต่อสู้กันตัวต่อตัวระหว่างนายทหารซึ่งมีฝีมือเยี่ยมฝ่ายคนละคน คัดเลือกจัดสรรเอามาจากในกองทัพของแต่ละฝ่าย หากว่าทหารของฝ่ายใดได้รับชัยชนะก็จะถือว่าเป็นการแพ้ชนะด้วยทั้งกองทัพ ด้วยบุญญาธิการบารมีของเจ้าชายทั้งสอง พระองค์จะเห็นเป็นประการใด พระเจ้าไสยลือไทยได้รับหนังสือเช่นนั้น ก็นำมาปรึกษากับเหล่าแม่ทัพนายกองของฝ่ายพระองค์ ต่างก็เห็นดีเห็นชอบตามข้อเสนอของเสนามาตย์ฝ่ายเมืองนครพิงค์ทั่วหน้ากัน พระเจ้าไสยลือไทยก็มีหนังสือตอบตกลงตามเงื่อนไขที่กำหนด ครั้งแล้ว ทั้งสองฝ่ายก็คัดเลือกจัดสรรหานายทหารที่มีฝีมือ เพื่อจะได้ออกไปสู้กับฝ่ายตรงข้าม มันเป็นการต่อสู้ที่หมายถึงการพนันระหว่างเจ้าชายสองพี่น้อง ฝ่ายใดชนะก็จักได้ขึ้นครองนครพิงค์ฝ่ายใดแพ้ก็จักต้องถ่มหน้าออกจากตำแหน่งไป ใครเล่าจะอยากให้เจ้านายของตนต้องเสื่อมเสียพระเกียรติยศ พลโยธานครพิงค์ทุกคนย่อมจะถวายความจงรักภักดีต่อพระเจ้าสามฝั่งแกนทั้งสิ้น ส่วนทางฝ่ายกองทัพของพระเจ้าไสยลือไทย ก็ได้มีท้อถอยแม้ว่าชัยชนะครั้งนี้จะมีผลเพียงแต่ทำให้เจ้ายี่กุมกามขึ้นครองเมืองเชียงใหม่เท่านั้น นายทหารผู้ได้รับคัดเลือกจากกองทัพของพระเจ้าไสยลือไทยนั้น ปรากฏชื่อในประวัติศาสตร์เป็นผู้ที่ชำนาญเพลงดาบสองมือเป็นเยี่ยมยอดหาผู้เสมอเหมือนมิได้ ทางฝ่ายนครพิงค์ก็ได้คัดเลือกจัดสรรหานายทหารผู้มีฝีมือกันอย่างจริงจังในที่สุดก็ได้นายทหารผู้หนึ่งมีชื่อว่า "หาญยอดใจเพชร" เป็นผู้เชี่ยวชาญในการใช้ดาบเขนเดี่ยวอย่างท้าวจับยาก เมื่อต่างฝ่ายต่างได้ตัวนายทหารที่จะมาชกสู้เพื่อแข่งบุญญาธิการของเจ้านายตนแล้ว

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•จันทร์•ที่ 09 •กรกฎาคม• 2012 เวลา 14:38 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•อาทิตย์•ที่ 15 •กรกฎาคม• 2012 เวลา 08:06 น.•

ก็นับเป็นเวลาและจัดหาสถานที่ที่เหมาะสม ก็ไปได้ที่ตำบลเชียงขวางนอกเมืองเชียงใหม่

จึงประชุมกันจัดตั้งเป็นสนามประลองฝีมือระหว่างทหารเอกของสุโขทัยกับทหารเอกของเชียงใหม่ ท่ามกลางความตื่นตัวของชาวเมืองและของเหล่าไพร่พลทั้งสองฝ่าย พระเจ้าสามฝั่งแกน เจ้าเชียงใหม่ และพระเจ้าสุริยวงศาธรรมิกราชเสด็จมาประทับทอดพระเนตรการต่อสู้ครั้งนี้ พร้อมด้วยเสนาม้ายาตราการ รวมทั้งพลโยธาทั้งหลายซึ่งพากันมาประชุมพร้อมกันด้วยใจอันเต็มรัก พอดีเวลา ทหารเอกทั้งสองฝ่ายก็ออกสูสนามพร้อมด้วยอาวุธคู่มือ ทหารฝ่ายสุโขทัยถือดาบสองมือกระบี่ ลวดลายที่ราวไหว้ครูสวยงามเป็นสง่าน่าชมยิ่งนัก ผุ่ชนที่มาก็ก็กล่าวชมกันแข็งแ่วนนายทหารชาวกรุงสุโขทัยนี้สง่านัก ท่าทางที่ราวดาบไหว้ครูก็งดงามสมเป็นชายชาติทหาร

ที่นี้ถึงคราวหาญยอดใจเพชรทหารเอกของทัพนครพิงค์ผู้รับอาสาต่อสู้เพื่อรักษาราชบัลลังก์ของพระเจ้าเหนือหัวก็มีได้น้อยหน้านายทหารสุโขทัย แม้ว่ามือข้างหนึ่งถือดาบและอีกข้างหนึ่งจับแขน จะทำให้ไม่สะดวกในการออกลวดลายเต็มที่เท่ากับการใช้ดาบสองมือ

แต่ทว่าทำอันสง่าอาหาญของทหารเอกราชพิงค์ก็ได้รับเสียงแซ่ซ้องชมเชยจากผู้ชมทั้งสองฝ่าย

ครั้งแล้วความชื่นตาที่พวกเขาได้รับก็เปลี่ยนแปลงเป็นความตื่นเตนหวาดเสียว เมื่อการต่อสู้ได้เริ่มขึ้นอย่างจริงจัง

เสียงดาบประดาบดังสะเทือนสันประสาทของผู้มีขวัญอ่อน และผู้ที่หวาดว่าจะต้องสูญเสียเมืองให้แก่ศัตรูก็ยืนตัวแข็ง

ส่งกระแสจิตไปช่วยนายทหารฝ่ายของตนเองตลอดเวลา

การยุทธ์ของทั้งสองฝ่ายก็เป็นไปอย่างน่าตื่นเตนทั้งสองมีความสามารถเกือบจะเสมอกันจึงไม่มีฝ่ายใดเพลี่ยงพล้ำโดยง่ายต่างฝ่ายต่างก็มีลวดลายชั้นเชิงหลบหลีกปิด

ป้องอย่างว่องไว ท่ามกลางเสียงโห่ร้องเอาใจช่วย องค์ประมุขทั้งสามพระองค์ก็ทอดพระเนตรการต่อสู้ด้วยสีพระพักต์อันเคร่งเครียด จนเวลาผ่านไป

ทั้งสองฝ่ายก็ยังไมยอมพ่ายแพ้ คงผลัดกันได้เปรียบเสียเปรียบอยู่เช่นนั้น แต่ครั้นแล้วในที่สุด หาญยอดใจเพชรก็ได้ที่

มีโอกาสได้ฝากคมดาบเฉียวเอาเท้านายทหารสุโขทัยเข้าับหนึ่ง (ในตำนานบอกว่า "เพิก" ไปหน่อยหนึ่ง) ทหารสุโขทัยจึงเป็นฝ่ายแพ้แต่ในเวลานั้น

อันหมายถึงว่าฝ่ายนครพิงค์ได้รับชัยชนะด้วยฝีมือการใช้อาวุธของนายทหารเอกของนครพิงค์ผู้มีนาม "หาญยอดใจเพชร"

